

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 695

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 27 decembrie 2000

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE	
Decizia nr. 208 din 25 octombrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1999	1-5	210. — Ordin pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 97/2000	7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE	
1.688. — Ordin al ministrului finanțelor privind prospectul de emisiune al certificatelor de trezorerie cu discount lansate în luna ianuarie 2001	6	10. — Ordin pentru punerea în aplicare a Instrucțiunilor nr. 4/2000 privind verificarea și certificarea situațiilor financiare ale societăților comerciale emittente de valori mobiliare și ale persoanelor juridice supuse autorizării, supravegherii și controlului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 208 din 25 octombrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1999

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Mariana Trofimescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a Legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impu-

nerale ale organelor Ministerului Finanțelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vipet 38” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.953/1999 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 26 septembrie 2000 și au fost consemnate în Încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 10 octombrie 2000 și apoi pentru datele de 17 octombrie 2000, 24 octombrie 2000 și 25 octombrie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 martie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.953/1999, **Curtea Supremă de Justiție — Secția de**

contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vipet 38” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect contestarea de către această societate a legalității și temeiniciei unui proces-verbal încheiat în temeiul Legii nr. 105/1997 de Administrația financiară a sectorului 3 București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că procedura administrativă instituită prin Legea nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, încalcă prevederile constituționale ale art. 48 alin. (1) și (2), ale art. 24, 21, ale art. 16 alin. (2), ale art. 49 și ale art. 11, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, cu privire la încălcarea prevederilor art. 48 din Constituție se arată că vătămarea dreptului persoanei se produce prin actul administrativ de control sau de impunere ce se întocmește de către organele Ministerului Finanțelor act care nu poate fi contestat în justiție. Potrivit art. 9 din legea criticată, persoana al cărei drept a fost vătămat poate sesiza instanța de judecată doar cu privire la decizia Ministerului Finanțelor pronunțată în soluționarea căilor administrative de atac, așa încât obligația stabilită prin actul administrativ de control sau de impunere își păstrează valabilitatea, menținându-se deci vătămarea dreptului persoanei. Se consideră că Legea nr. 105/1997 a fost adoptată ca lege ordinară, încălcându-se în felul acesta dispozițiile art. 48 alin. (2) din Constituție, care prevăd că limitele și condițiile exercitării dreptului persoanei vătămate se stabilesc prin lege organică. Se mai arată că dispozițiile acestei legi contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, prin aceea că instituie taxa de timbru pentru soluționarea căilor administrative de atac, taxă care uneori este mai mare decât taxa judiciară de timbru, fiind deci de natură să îngreuească accesul liber la justiție. De asemenea, se susține că legea criticată contravine și dreptului la apărare consacrat de art. 24 din Constituție, deoarece soluționarea căilor administrative de atac se realizează fără participarea petenților. În ceea ce privește încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, se susține că prin instituirea căilor administrative de atac Ministerul Finanțelor capătă o poziție privilegiată în raport cu petenții, prin faptul că termenele stabilite de lege pentru depunerea obiecțiilor, contestațiilor și plângerilor sunt termene de prescripție, iar termenele de soluționare a acestora de către organele Ministerului Finanțelor sunt termene de recomandare, a căror depășire nu este sancționată. Absența unei asemenea sancțiuni contravine, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu se asigură un termen rezonabil pentru judecarea cauzelor. Se apreciază că prevederile art. 6 din convenție prevalează în raport cu dreptul intern și, în consecință, legea criticată încalcă și dispozițiile art. 11 din Constituție. În sfârșit, se mai susține că prin conținutul său Legea nr. 105/1997 împiedică repararea dreptului vătămat în timp util, ceea ce are ca efect încălcarea art. 49 din Constituție privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Curtea Supremă de Justiție — Secția de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 105/1997 este neîntemeiată sub aspectul încălcării dispozițiilor art. 16 și 21 din Constituție, deoarece instituirea procedurii administrativ-jurisdicționale nu înlătură

intervenția instanțelor judecătorești, iar principiul egalității în fața legii se referă la cetățeni, iar nu la persoane juridice. Se mai arată că dispozițiile legii criticate nu încalcă nici prevederile art. 48 din Constituție, care dispun că limitele și condițiile exercitării dreptului de a sesiza instanța de judecată se stabilesc prin lege organică, întrucât Legea nr. 105/1997 este, în sensul prevederilor art. 3 din Legea nr. 29/1990, legea specială care reglementează procedura administrativă prealabilă în cazul contestării impozitelor, taxelor și a altor venituri bugetare. Se consideră, de asemenea, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și față de dispozițiile art. 24 și 11 din Constituție, raportate la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții care se referă la proceduri judiciare, iar nu la procedurile administrativ-jurisdicționale care au reguli de desfășurare diferite de cele dintâi.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se apreciază că Legea nr. 105/1997, care instituie procedura administrativă pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și plângerilor privind sumele constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor și competența de soluționare în cadrul acestei proceduri, nu este contrară principiilor liberului acces la justiție și egalității în drepturi a cetățenilor. Se arată, de asemenea, că potrivit prevederilor art. 3 din Legea nr. 29/1990, care este lege organică, cererile formulate în materia impozitelor și taxelor se soluționează de organele și în condițiile stabilite prin lege ordinară, iar Legea nr. 105/1997 este legea ordinară în acest domeniu, astfel încât nu este încălcat art. 48 alin. (2) din Constituție. În ceea ce privește susținerea referitoare la neconstituționalitatea instituirii unor taxe de timbru în cadrul procedurii prevăzute de legea criticată, se apreciază că art. 48 din Constituție, invocat ca fiind încălcat, nu prevede sub acest aspect nici o interdicție. În legătură cu contrarietatea dispozițiilor Legii nr. 105/1997 cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se consideră întemeiate argumentele instanței de judecată, sub aspectul „distingției” dintre procedurile administrativ-jurisdicționale și cele judiciare, acestea din urmă făcând obiectul convenției în cauză.”

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1999.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile Legii nr. 105/1997, prin care se instituie procedura administrativ-jurisdicțională de soluționare a obiecțiilor,

contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, sunt contrare prevederilor art. 11, art. 16 alin. (2), art. 21, 24, art. 48 alin. (1) și (2) și ale art. 49 din Constituție, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În esență, în opinia autorului excepției încălcarea prevederilor constituționale menționate constă în aceea că legea criticată nu stabilește sancțiuni pentru depășirea de către organele competente ale Ministerului Finanțelor a termenelor de soluționare pe cale administrativă a obiecțiilor, contestațiilor sau a plângerilor formulate de contestatori împotriva actelor de control sau de impunere întocmite de acele organe. În consecință, se apreciază că „Procedura căilor administrative de atac amână în mod nepermis perioada când partea se poate adresa instanței pentru apărarea dreptului vătămat”, „neasigurând un termen rezonabil pentru judecarea cauzelor”, ceea ce contravine art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând aceste susțineri ale autorului excepției, Curtea Constituțională constată că dispoziții referitoare la procedura administrativ-jurisdicțională de soluționare a obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor formulate de contestatori împotriva actelor de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor se regăsesc în art. 2–7 din Legea nr. 105/1997, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1999.

În conformitate cu art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, aceasta „decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei”. Așa fiind, în cauza de față Curtea Constituțională urmează să se pronunțe numai cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 2–7 din Legea nr. 105/1997, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1999, dispoziții al căror conținut este următorul:

— Art. 2: „Împotriva măsurilor dispuse prin procesele-verbale sau prin alte acte ale organelor cu atribuții de control sau de impunere se pot face obiecțiuni care se depun, în termen de 5 zile lucrătoare de la comunicare, la organul care a încheiat procesul-verbal sau alt act al organului cu atribuții de control sau de impunere.

Răspunsul la obiecțiuni se comunică în termen de 15 zile de la înregistrarea acestora, prin hotărâre motivată, semnată de șeful organului care a întocmit procesul-verbal sau care a comunicat actul organului cu atribuții de control sau de impunere.”

— Art. 3: „Împotriva hotărârii se poate depune, în termen de 15 zile de la data comunicării acesteia, la organele care au emis hotărârea, contestație care se soluționează de direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat județeană sau a municipiului București, după caz.

Contestația, împreună cu actele care au stat la baza hotărârii, va fi remisă direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, după caz, în termen de 5 zile de la înregistrarea acesteia.

Contestația adresată direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, după caz, nu poate avea ca obiect alte sume și alte măsuri decât cele asupra cărora s-au emis hotărâri prin care s-au soluționat obiecțiunile.

Contestația se soluționează în termen de 30 de zile de la înregistrarea ei, prin dispoziție motivată, semnată de directorul general.”

— Art. 4: „Împotriva dispoziției date de directorul general al direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, după caz, se poate face plângere la Ministerul Finanțelor în termen de 15 zile de la data comunicării acesteia.

Ministerul Finanțelor soluționează plângerea, prin decizie motivată, în termen de 60 de zile de la primirea acesteia.”;

— Art. 5: „Plângerea adresată Ministerului Finanțelor se depune la direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat județeană sau a municipiului București, după caz, care o va înainta, în termen de 5 zile, Ministerului Finanțelor, împreună cu documentul original de plată a taxei de timbru și cu dosarul contestației.”;

— Art. 6: „Contestațiile adresate direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, după caz, sunt supuse unei taxe de timbru de 2% la suma contestată, dar nu mai puțin de 10.000 lei, iar plângerile adresate Ministerului Finanțelor sunt supuse unei taxe de timbru de 1% la suma contestată, dar nu mai puțin de 10.000 lei.

Sumele plătite cu titlu de taxe de timbru, aferente contestațiilor și plângerii, se restituie, la cerere, integral sau parțial, în raport cu admiterea integrală sau parțială a acestora.”;

— Art. 7: „Plângerile adresate Ministerului Finanțelor nu pot avea ca obiect alte sume și alte măsuri decât cele asupra cărora s-au emis dispoziții prin care s-au soluționat contestațiile de către direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, după caz.”

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate prin dispozițiile criticate sunt, în ordinea indicării lor de către autorul excepției, următoarele:

— Art. 48: „(1) Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.

(2) Condițiile și limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică. [...]”;

— Art. 24: „(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”;

— Art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.”;

— Art. 16 alin. (2): „Nimeni nu este mai presus de lege.”;

— Art. 49: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.”;

— Art. 11: „(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.

(2) Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.”

În susținerea excepției de neconstituționalitate este invocată și încălcarea prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, al căror conținut este următorul: „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil,

fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa [...].“

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată următoarele:

În legătură cu legitimitatea constituțională a procedurilor administrativ-jurisdicționale, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea Constituțională a statuat, de principiu, că instituirea unor astfel de proceduri nu contravine principiilor constituționale.

Curtea Constituțională reține că existența unei proceduri prealabile administrativ-jurisdicționale este acceptată și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, jurisprudență prin care, în legătură cu aplicarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, s-a subliniat că „Rațiuni de flexibilitate și eficiență, care sunt pe deplin compatibile cu protecția drepturilor omului, pot justifica intervenția anterioară a unor organe administrative sau profesionale [...] ce nu satisfac sub fiecare aspect în parte exigențele menționatele prevederi; un asemenea sistem poate fi reclamat de tradiția juridică a mai multor state membre ale Consiliului European“ (cazul „*Le Compte, Van Leuven și De Meyere contra Belgiei*“, 1981).

Având în vedere cele statuate prin Decizia Plenului nr. 1/1994, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea Constituțională reține că instituirea prin lege a unei proceduri administrativ-jurisdicționale nu este, *eo ipso*, neconstituțională.

În ceea ce privește însă susținerea potrivit căreia procedura administrativ-jurisdicțională instituită prin Legea nr. 105/1997 nu asigură un termen rezonabil pentru judecarea cauzelor, Curtea Constituțională constată că sub acest aspect excepția de neconstituționalitate este întemeiată, urmând să fie admisă, pentru considerentele care urmează.

1. Astfel, în lumina dispozițiilor constituționale ale art. 11, care prevăd că „(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte. (2) Tratatul ratificat de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.“, precum și în lumina prevederilor art. 20 alin. (2) din Constituție, conform cărora, „Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.“, prevederile art. 2–7 din Legea nr. 105/1997 contravin dispozițiilor art. 6 paragraful 1 fraza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora: „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. [...].“

În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în legătură cu aplicarea prevederilor art. 6 paragraful 1 din convenție, s-a stabilit că imperativul soluționării cauzei „într-un termen rezonabil“ include *dies a quo* și durata unor asemenea proceduri prealabile sesizării instanței judecătorești (de exemplu, cazurile „*Golder contra Regatului Unit*“, 1975 și „*Vallée contra Franței*“, 1994), precum și că „termenul rezonabil“ se calculează până la *dies ad quem* soluționarea finală a cauzei (de exemplu, cazurile „*Eckle contra Republicii Federale a Germaniei*“, 1982 și „*Bricmont contra Belgiei*“, 1986). În sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului nu se consideră ca fiind soluționare finală a cauzei pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care doar se recunoaște existența dreptului (de exemplu, existența dreptului de a fi despăgubit, în

cadru răspunderii civile), fără a se fi stabilit însă și cuantumul concret al sumei de bani (de exemplu, cuantumul despăgubirii), ceea ce ar presupune un proces separat (în acest sens, cazurile „*Guincho contra Portugaliei*“, 1984, și „*Silva Pontes contra Portugaliei*“, 1994). De asemenea, aceeași jurisprudență stabilește că procedurile pentru punerea în executare a hotărârii judecătorești nu sunt acoperite de garanția „*termenului rezonabil*“ (cazurile „*X contra Regatul Unit*“, 1981 și „*Alsterlund contra Suediei*“, 1988).

În stabilirea modului în care cerința „*termenului rezonabil*“ este satisfăcută Curtea Europeană a Drepturilor Omului acordă o relevanță specială situației în care, pe parcursul soluționării litigiului, sunt percepute penalități sau dobânzi asupra sumei de bani ce constituie obiectul acestuia, astfel încât întârzierea soluționării procesului are un caracter împovăraător pentru reclamant (cazul „*Schouten și Meldrum contra Olandei*“, 1994).

În sfârșit, Curtea Constituțională constată că cerința ca litigiul să fie soluționat „într-un termen rezonabil“ interesează nu numai sub aspectul pur „temporal“ al procedurii administrativ-jurisdicționale instituite prin art. 2–7 din Legea nr. 105/1997, ci, în contextul dispozițiilor art. 6 din convenție, cu privire la dreptul la un „proces echitabil“, finalitatea acestei locuțiuni atrage și conotația „într-o modalitate rezonabilă“. De aceea, procedura administrativ-jurisdicțională prevăzută la art. 2–7 din Legea nr. 105/1997 contravine acestei finalități, întrucât stabilește trei proceduri intermediare similare („*organele cu atribuții de control sau de impunere*“, „*direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat județeană sau a municipiului București*“, „*Ministerul Finanțelor*“), care împiedică desfășurarea unui „proces echitabil“.

2. Curtea Constituțională constată că, pe de altă parte, potrivit art. 10 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, „*Obligațiile bugetare stabilite de organele competente, prin documente de verificare sau de constatare, se plătesc în termen de cel mult 15 zile de la data semnării sau a comunicării documentului de verificare sau de constatare, care constituie și înștiințarea de plată*“, iar conform alin. 2 al aceluiași text legal, în redactarea dată prin art. 1 pct. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 53/1997 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, „*Exercitarea căilor de atac la organele competente, de către plătitori, cu privire la stabilirea obligațiilor bugetare, nu suspendă obligația acestora de plată*“. În temeiul acestor dispoziții, actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, la care se referă obiecțiunile, contestațiile și plângerile reglementate prin art. 2–7 din Legea nr. 105/1997, sunt puse în executare înainte de parcurgerea procedurii administrativ-jurisdicționale prealabile stabilite de aceste texte, iar până la obținerea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, prin care se stabilește dacă suma contestată este datorată sau nu, cerința „*termenului rezonabil*“ impus de prevederile art. 6 paragraful 1 fraza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu este satisfăcută. Totodată trebuie avută în vedere și împrejurarea că de cele mai multe ori, după obținerea unei hotărâri judecătorești prin care se constată nelegalitatea actului de control sau de impunere întocmit de organele Ministerului Finanțelor, este necesară promovarea unui nou proces în justiție, prin care să se ceară actualizarea cuantumului sumei ce trebuie restituită, precum și stabilirea cuantumului prejudiciului cauzat contestatorului prin lipsirea sa de posibilitatea utilizării acelei sume de bani pe parcursul procesului. Acest nou proces, a cărui durată poate fi comparabilă cu durata celui anterior, trebuie analizat — sub aspectul îndeplinirii exi-

genței „*termenului rezonabil*” — împreună cu durata celui dintâi proces.

Este adevărat că art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 prevede la alin. 3, în redactarea modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/1999, că „[...] *Ministerul Finanțelor sau, după caz, autoritățile administrației publice locale, prin organele lor competente în soluționarea obiecțiunilor, pot dispune, la cererea plătitorului și ținând seama de motivele invocate de acesta, suspendarea obligației de plată la bugetul de stat sau, respectiv, la bugetele locale, până la soluționarea primei căi de atac.*”, iar art. 76 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 permite formularea unei contestații la instanța judecătorească, dar suspendarea executării silite nu operează *eo ipso*, ci se pronunță, așa cum prevede art. 78 alin. 1 din aceeași ordonanță, de către instanță, „[...] *la cerere, prin încheiere motivată [...]*”. Din acest ansamblu de reglementări legale rezultă că procedura executării creanțelor bugetare, care se caracterizează în mod justificat printr-o deosebită celeritate și eficiență, asigură punerea foarte rapidă în executare a actelor de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, la care se referă obiecțiunile, contestațiile și plângerile reglementate prin art. 2—7 din Legea nr. 105/1997.

Aceasta înseamnă că în cea mai mare parte a cazurilor executarea creanțelor bugetare este finalizată anterior parcurgerii procedurii prealabile administrativ-jurisdicționale astfel reglementate, cu consecința că în momentul în care organele Ministerului Finanțelor desfășoară această procedură subiectul de drept care a formulat obiecțiunea, contestația sau plângerea se vede deja lipsit, după caz, de sume de bani executate din contul său bancar ori de alte bunuri mobile sau de bunuri imobile din patrimoniul său, ce au constituit obiectul executării silite.

3. În aceste condiții apare evident că parcurgerea procedurii prealabile administrativ-jurisdicționale, astfel cum este reglementată în prezent, devine deosebit de împovăraătoare și, prin urmare, în discordanță cu conceptul „*termen rezonabil*” stabilit la art. 6 paragraful 1 fraza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

4. Pronunțând soluția de constatare a neconstituționalității prevederilor art. 2—7 din Legea nr. 105/1997, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1999, Curtea Constituțională revine asupra jurispru-

denței sale referitoare la constituționalitatea acestor prevederi legale (de exemplu, Decizia nr. 134 din 20 octombrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 9 februarie 1999, și Decizia nr. 50 din 23 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 30 iunie 1999). Curtea observă că în motivarea acelor excepții de neconstituționalitate nu fusese invocată contrarietatea dispozițiilor Legii nr. 105/1997 cu prevederile art. 6 paragraful 1 fraza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la cerința „*termenului rezonabil*”. Pe de altă parte, potrivit art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, „*Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. Dacă excepția a fost ridicată din oficiu, încheierea trebuie motivată, cuprinzând și susținerile părților, precum și dovezile necesare*”.

5. În sfârșit, ținând seama de prevederile art. 2 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căreia „*În exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. [...]*”, precum și de propria jurisprudență referitoare la limitele competenței sale (de exemplu, Decizia nr. 159 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 4 februarie 1999), Curtea reține că nu poate îndeplini rolul de „legislator pozitiv” și nici nu se poate substitui legiuitorului pentru înlocuirea, parțială sau totală, a dispozițiilor neconstituționale ale art. 2—7 din Legea nr. 105/1997 ori pentru selectarea, în vederea declarării ca fiind neconstituțional, a unuia sau a altuia dintre textele legale prin care sunt reglementate cele 3 etape ale procedurii prealabile administrativ-jurisdicționale.

În aceste condiții și având în vedere totodată că instituirea prin lege a unei asemenea proceduri nu constituie *eo ipso* o măsură neconstituțională, nimic nu exclude posibilitatea ca legiuitorul, exercitându-și atribuțiile constituționale, să reglementeze din nou procedura prealabilă, anterioară accesului la justiție, dar care, de această dată, să asigure soluționarea cauzei într-un „*termen rezonabil*”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite în parte excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiunilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1999, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vipet 38” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.953/1999 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ, și constată că prevederile art. 2—7 sunt neconstituționale.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 octombrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN privind prospectul de emisiune al certificatelor de trezorerie cu discount lansate în luna ianuarie 2001

Ministrul finanțelor,
în baza Hotărârii Guvernului nr. 447/1997 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările ulterioare,
având în vedere prevederile Legii datoriei publice nr. 81/1999, ale Convenției nr. 16.813/19/1998, ale Actului adițional nr. 8.013/1 din 23 iunie 2000, încheiate între Ministerul Finanțelor și Banca Națională a României, și ale Regulamentului privind operațiuni cu titluri de stat derulate de către Banca Națională a României în calitate de agent al statului,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Ministerul Finanțelor anunță programul emisiunii de titluri de stat, numite *certIFICATE DE TREZORERIE CU DISCOUNT*, lansate în luna ianuarie 2001, destinate finanțării și refinanțării datoriei publice interne, astfel:

Seria	Data licitației	Data emisiunii	Data scadenței	Numărul de zile	Valoarea emisiunii (lei)	
A1	19.04.2001	3 ianuarie 2001	4 ianuarie 2001	19 aprilie 2001	105	1.730.990.000.000
A2	26.04.2001	9 ianuarie 2001	11 ianuarie 2001	26 aprilie 2001	105	1.102.060.000.000
A3	19.07.2001	9 ianuarie 2001	11 ianuarie 2001	19 iulie 2001	189	1.000.000.000.000
A4	03.05.2001	16 ianuarie 2001	18 ianuarie 2001	3 mai 2001	105	1.176.520.000.000
A5	12.07.2001	16 ianuarie 2001	18 ianuarie 2001	12 iulie 2001	175	1.000.000.000.000
A6	10.05.2001	23 ianuarie 2001	25 ianuarie 2001	10 mai 2001	105	1.213.970.000.000

Ministerul Finanțelor își rezervă dreptul ca valorile împrumutate aferente seriei să fie majorate sau micșorate până la anularea emisiunilor, în funcție de necesitățile de finanțare a contului general al trezoreriei statului și de nivelul randamentului înregistrat la data licitației.

Art. 2. — Metoda de vânzare este licitația, care va avea loc, pentru fiecare serie de certificate de trezorerie cu discount, la datele menționate în tabelul de mai sus, iar adjudecarea se va face după metoda cu preț multiplu.

Oferta de cumpărare va cuprinde valoarea nominală, costul total, rata discountului, prețul și randamentul.

Prețul și randamentul se vor calcula utilizându-se următoarele formule:

$$P = \frac{1 - (d \times r)}{360} \text{ și}$$

$$y = \frac{r}{P},$$

în care:

P = prețul certificatului de trezorerie cu discount, exprimat cu șase zecimale;

d = numărul de zile până la scadență;

r = rata discountului;

y = randamentul (rata dobânzii).

Art. 3. — Băncile pot depune oferte competitive atât în cont propriu, cât și în contul clienților lor, persoane juridice.

Fiecare bancă poate să depună maximum 5 oferte competitive. Fiecare ofertă competitivă va fi de minimum 100.000.000 lei, cu multipli de 10.000.000 lei.

Certificatele de trezorerie cu discount menționate mai sus nu se adresează persoanelor juridice nerezidente în România.

Nu sunt acceptate ofertele necompetitive.

Art. 4. — Valoarea nominală individuală a unui certificat de trezorerie cu discount este de 10.000.000 lei.

Art. 5. — Ofertele de cumpărare se depun la Banca Națională a României în ziua licitației, până la ora 12,00.

Art. 6. — Rezultatul licitației va fi stabilit în aceeași zi, la sediul Băncii Naționale a României, de către comisia de licitație constituită în acest scop și va fi dat publicității.

Art. 7. — Plata certificatelor de trezorerie cu discount se va face la data emisiunii, prin debitarea contului cumpărătorului, deschis la Banca Națională a României, cu suma reprezentând costul total al certificatelor de trezorerie cu discount cumpărate.

Răscumpărarea certificatelor de trezorerie cu discount se va face la data scadenței, prin creditarea contului deținătorului cu suma reprezentând valoarea nominală totală a certificatelor de trezorerie cu discount.

Art. 8. — Prezenta emisiune nu beneficiază de facilități fiscale.

Art. 9. — Direcția generală a datoriei publice și administrarea patrimoniului statului va aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

p. Ministrul finanțelor,
Valentin Lazea,
secretar de stat

București, 22 decembrie 2000.

Nr. 1.688.

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN**pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 97/2000**

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,

în temeiul prevederilor Legii asigurărilor sociale de sănătate nr. 145/1997, cu modificările și completările ulterioare, ale Hotărârii Guvernului nr. 399/2000 pentru aprobarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate pentru anul 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 29 mai 2000, modificată și completată prin Hotărârea Guvernului nr. 633/2000, și ale Normelor metodologice de aplicare a Contractului-cadru pentru anul 2000, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 20 alin. (3) lit. a) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 19 martie 1999, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Referatul Departamentului politici bugetare nr. 5.656/5 decembrie 2000, aprobat de domnul director general dr. Iulian Popescu,
emite următorul ordin:

Art. I. — Normele metodologice privind efectuarea operațiunilor de decontare între casele de asigurări de sănătate și spitale, ca urmare a prestării serviciilor medicale, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 97/2000 și publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 8 septembrie 2000, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Subpunctul 1.1 al punctului I va avea următorul cuprins:

„1.1. Contractarea serviciilor medicale de către casele de asigurări de sănătate cu spitalele se efectuează pe baza contractului de furnizare de servicii medicale, modificat și completat prin acte adiționale, încheiate conform prevederilor Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate pentru anul 2000, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2000, și prevederilor normelor metodologice de aplicare a contractului-cadru.“

2. Textul introductiv al alineatului 2 al subpunctului 2.2 al punctului II va avea următorul cuprins:

„Casele de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, vor asigura finanțarea lunară cu decontarea definitivă la finele trimestrului, astfel:“

3. Litera b) a alineatului 2 al subpunctului 2.2 al punctului II va avea următorul cuprins:

„b) pentru ultima lună din trimestru casele de asigurări de sănătate virează o cotă de până la 80% din suma prevăzută în contract pentru luna respectivă, urmând ca diferența să fie alocată o dată cu decontarea trimestrială definitivă. Suma reprezentând cota de 80% se virează de casa de asigurări de sănătate în primele 5 zile ale lunii curente, în contul spitalelor cu care s-au încheiat contracte;“

4. Liniuța a 3-a a literei b) a subpunctului 2.3 al punctului II va avea următorul cuprins:

„— în cazul în care indicatorii realizați sunt peste cei contractați decontarea se va efectua potrivit prevederilor cap. IV pct. 65 lit. c) din normele metodologice de aplicare

a contractului-cadru pentru anul 2000, cu modificările și completările ulterioare.“

5. Alineatul 2 al literei c) a subpunctului 2.3 al punctului II va avea următorul cuprins:

„Sumele necuvenite care trebuie restituite de spitale vor fi reținute de casele de asigurări de sănătate din finanțările ce urmează să fie acordate în luna următoare.“

6. Textul introductiv al alineatului 2 al subpunctului 3.2 al punctului III va avea următorul cuprins:

„Casa de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor, denumite în continuare *case de asigurări de sănătate*, vor asigura finanțarea lunară cu decontarea definitivă la finele trimestrului, astfel:“

7. Litera b) a alineatului 2 al subpunctului 3.2 al punctului III va avea următorul cuprins:

„b) pentru ultima lună din trimestru casele de asigurări de sănătate virează o cotă de până la 80% din suma prevăzută în contract pentru luna respectivă, urmând ca diferența să fie alocată o dată cu decontarea trimestrială definitivă. Suma reprezentând cota de 80% se virează de casa de asigurări de sănătate în primele 3 zile ale lunii curente, în contul spitalelor cu care s-au încheiat contracte.“

8. Liniuța a 3-a a literei b) a subpunctului 3.3 al punctului III va avea următorul cuprins:

„— în cazul în care indicatorii realizați sunt peste cei contractați decontarea se va efectua potrivit prevederilor cap. IV pct. 65 lit. c) din normele metodologice de aplicare a contractului-cadru pentru anul 2000, cu modificările și completările ulterioare.“

9. Alineatul 2 al literei c) a subpunctului 3.3 al punctului III va avea următorul cuprins:

„Sumele necuvenite care trebuie restituite de spitale vor fi reținute de casele de asigurări de sănătate din finanțările ce urmează să fie acordate în luna următoare.“

Art. II. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE,
dr. **Șerban Ion Bubenek Turconi**

București, 8 decembrie 2000.
Nr. 210.

ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE

COMISIA NAȚIONALĂ A VALORILOR MOBILIARE

ORDIN

pentru punerea în aplicare a Instrucțiunilor nr. 4/2000 privind verificarea și certificarea situațiilor financiare ale societăților comerciale emitente de valori mobiliare și ale persoanelor juridice supuse autorizării, supravegherii și controlului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare

În temeiul prevederilor art. 11 alin. 2, ale art. 13 alin. 1 și 2 și ale art. 14 alin. 2 din Legea nr. 52/1994 privind valorile mobiliare și bursele de valori,

Vicepreședintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Instrucțiunile nr. 4/2000 privind verificarea și certificarea situațiilor financiare ale societăților comerciale emitente de valori mobiliare și ale persoanelor juridice supuse autorizării, suprave-

gherii și controlului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare.

Art. 2. — Oficiul pentru evidența valorilor mobiliare și Secretariatul general vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

VICEPREȘEDINTELE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE,
prof. univ. dr. **GABRIELA ANGHELACHE**

București, 21 decembrie 2000.

Nr. 10.

INSTRUCȚIUNILE Nr. 4/2000

privind verificarea și certificarea situațiilor financiare ale societăților comerciale emitente de valori mobiliare și ale persoanelor juridice supuse autorizării, supravegherii și controlului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare

Art. 1. — Situațiile financiare pentru anul 2000, elaborate în baza Legii contabilității nr. 82/1991 și a regulamentului de aplicare a acesteia, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 704/1993, ale tuturor societăților comerciale emitente de valori mobiliare și ale persoanelor juridice supuse autorizării, supravegherii și controlului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare (C.N.V.M.) vor fi verificate și certificate de cenzori externi independenți.

Art. 2. — Situațiile financiare pentru anul 2000 ale unor societăți comerciale cotate la Bursa de Valori București, listate pe RASDAQ, și ale societăților de administrare a investițiilor vor fi întocmite și în conformitate cu Reglementările contabile armonizate cu Directiva a IV-a a Comunității Economice Europene și cu Standardele de Contabilitate Internaționale, în baza Ordinului ministrului finanțelor nr. 1.660 din 15 decembrie 2000 care precizează lista cuprinzând aceste societăți comerciale și termenele de depunere.

Aceste situații financiare vor fi verificate și certificate de auditori financiari înregistrați la Camera Auditorilor din România și vor fi transmise și la C.N.V.M.

Art. 3. — Începând cu anul 2001 situațiile financiare ale societăților comerciale cotate la Bursa de Valori București, ale persoanelor juridice supuse autorizării, supravegherii și controlului C.N.V.M., precum și ale unor societăți comerciale listate pe RASDAQ, care vor fi anual stabilite prin ordin al ministrului finanțelor, vor fi întocmite numai în conformitate cu Reglementările contabile armonizate cu Directiva a IV-a a Comunității Economice Europene și cu Standardele de Contabilitate Internaționale.

Aceste situații financiare vor fi verificate și certificate de auditori financiari înregistrați la Camera Auditorilor din România și vor fi transmise și la C.N.V.M.

Art. 4. — Până la finele anului 2003, conform eșalonării Ministerului Finanțelor, toate societățile comerciale emitente de valori mobiliare listate pe RASDAQ vor elabora situațiile financiare în conformitate cu Reglementările contabile armonizate cu Directiva a IV-a a Comunității Economice Europene și cu Standardele de Contabilitate Internaționale, urmând a fi verificate și certificate de auditori financiari înregistrați la Camera Auditorilor din România și vor fi transmise și la C.N.V.M.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
